український католицький часопис

МІСІОНАР

РІК ЗАСНУВАННЯ 1897 № 2 (16) * ЛЮТИЙ 1994

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Редактор
о. Василій Зінько, ЧСВВ

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир оо. Василіян
тел. 72-95-69

ЗМІСТ

Наміpення Апостольства молитви на березень 1

На шляху до "цивілізації любові" 2

Одежа душі 6

Звернення Святішого Отця Папи Івана Павла II 10

Новини Апостольської столиці 13

Енергія добра - променує! 14

Слово Митрополита 16

Україно, молитво моя! 18

о. Йосиф Будай

Музика у камені 21

Брат Левко Гірник

Св. Василій Великий 24

Павло Аллярд

Загублені в снігах 26

о. Янтух Ігнатій Теофор

Основа і суть почитання Христового Серця 29

Куток дитини 31

●Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.

●Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Оце, Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ.

О, божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміренням, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш в Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірениях Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе Покровителю і Заступниче приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас.

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколає, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ

Загальне: ЩОБ УСІ НАРОДИ РАЗОМ ЕФЕКТИВНО ПРАЦЮВАЛИ, ЩОБ ДОПОМОГТИ ЖЕРТВАМ ГОЛОДУ І УБОГОСТІ.

Місійне: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ, ТЕРПІННЯ І ЛЮБОВ СПРИЧИНИЛИСЯ ДО ПОМОЧІ ТИМ, ХТО ТРУДИТЬСЯ НА МІСІЙНИХ ТЕРЕНАХ.

Наше: ЩОБ ЗА МОЛИТВАМИ І ЗАСТУПНИЦТВОМ ПОКРОВИТЕЛЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ СВ. ЙОСИФА, УВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ПРИЙШОВ ДО ЄДНОСТІ З АПОСТОЛЬСЬКИМ ПРЕСТОЛОМ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА БЕРЕЗЕНЬ СВ. ГАВРИЇЛ ПАСІОНАТ (12.03.)

НА ШЛЯХУ ДО «ЦИВІЛІЗАЦІЇ ЛЮБОВІ»

■ *Іван Павло II повернув нас до часів раннього християнства. Ми відчули - завдяки йому в наших душах відроджується віра. Його принцип іти до людей пригадує нам діяння апостолів.*

("Фігаро", Париж)

❑ *Наш співрозмовник настоятель Крехівського монастиря о. Теодозій Янків.*

1. У французькій газеті «Фігаро» свого часу було опубліковано матеріал про Івана Павла II. Мене вразили не стільки характеристики журналіста, як прості і водночас незвичайні слова Папи після обрання його на цю високу посаду, а саме: «Не бійтеся!». Тоді це викликало хвилювання і сльози у багатьох тисяч людей. Ви знайомі зблизька з Іваном Павлом II. В чому полягає його харизма як особистості?

Святіший Отець - перш за все муж віри і молитви. Те, що він висловив при своєму понтифікаті, на його початку: «Не бійтеся!», може сказати тільки людина, яка покладає всю свою надію на Бога і розраховує вповні на його поміч. Він спирає своє особисте життя і свою діяльність повністю на вірі, і то такій глибокій у переконливості в Божу присутність і Боже Провидіння, що всі проблеми, всі питання не раз і дуже скрутні, дуже трагічні в житті Церкви, які зараз мають місце, спокійно переживає і розв'язує. Отже, крім цієї глибокої віри, він є мужем молитви. В його особистому житті, попри ту надзвичайно активну діяльність, є багато часу на молитву. Бачити його при престолі, чи пізніше, після Служби Божої, в цій лавочці, де Він відбуває так зване посіщення, тобто благодарення Ісуса, якого прийняв у святому причасті дуже зворушливо. Тоді Він зникає десь глибинно в собі самому, голова ховається між рамена, не видно кінцівок і є одна цілість, одна цілісна людина, глибоко внутрішньо з'єднана є Богом, яка того Бога переживає і душевно відчуває.

Те, що його сьогодні характеризує, можна назвати великою відвагою. Бо немало чує Він з різних боків закидів за свій консерватизм і дотриману традиційність у житті Церкви. Його принциповий світогляд, скерований на людину, і як богослов-антрополог, Він займається питаннями етики і моральності. Все його вчення, про яке можемо довідатись із його різних праць, енциклік, документів, які він у більшості редагує сам, є скеровані прямо до людини і трактують людське життя різнобічно. Отже, тим, власне Він відзначається, що як людина виступає дуже відважно в принципових питаннях, які на порядку

денному у світі: оборона свободи людського життя, шанування людини, її гідності, головно там, де може нищитися і топтатися ця гідність, як наприклад, у державах нездорового капіталізму, чи колишнього комунізму. Він виступає в обороні життя особи, життя суспільності, життя народів. Це все народжується в ньому з почуття батьківства і того післанництва, яке він свідомо виконує як слуга слуг божих і Намісник Христа на землі.

2. Будь ласка, розкажіть докладніше про суть Вашої розмови з Папою Іваном Павлом II.

Після Служби Божої, яку я разом з ним відслужив в Його приватній каплиці, була можливість поговорити про наше монаше життя отців Василіян тут в Україні, розказати Йому про розвиток нашого новіціату, шкільництва, виховання, про діяльність, яку ми зараз провадимо. Особливо зацікавлений Святіший Отець тим, як розвивається у нас церква в душпастирському плані. Взагалі, із зустрічі з ним випливає велика відданість українському питанню, тим болючим проблемам, які ми переживаємо в Україні, такі, як міжконфесійні протистояння. Ну і, без сумніву, Святіший Отець виявляє своє бажання відвідати нашу державу.

3. Яким образом в його серці вимальовується Україна, як він наставлений до українського народу?

Відчувається велике, правдиво батьківське переживання та вболівання за Україну.

Маємо багато доказів його зацікавленості різними нашими проблемами. «Не бійся, мале стадо, Господь Бог допоможе», каже він і старається виявити велику зичливість і любов до українського народу. Я пам'ятаю першу зустріч, відразу через рік після Його вибрання. Це було на площі Св. Петра, коли Він проходив недалеко коло мене, де я стояв у групі людей. Я сказав

тільки одне слово по-українськи: «Україна», то Він зараз повернувся і підійшов. Він особисто був присутній при висвячені нашого Кардинала, брав участь в усіх урочистих подіях святкування 1000-ліття Хрещення Русі-України, у відкритті синодів, багато разів звертався до наших паломників, які відвідували святе місце, українською мовою і також ніколи не відмовляється від індивідуальних зустрічей, як тільки на це є змога.

4. Папа зустрічався з Горбачовим. Ми знаємо, що Горбачов - українського роду, він із села Привольнює на Ставропільщині, з тієї його частини, яку називають Хохлатчина, а його мати розмовляє українською мовою. Ми знаємо також, що мати Івана Павла II теж українського роду. Коли газети і телебачення транслювали і широко коментували їх зустріч, то ця подія наштовхувала на таку сміливу думку: український народ серед народів Європи найбільше постраждав у плині історії. І ось наприкінці XX століття два великі моральні авторитети світу (чи то суб'єктивно), але об'єктивно, без сумніву, позитивно спричинилися до накреслення долі України і цілої Європи після їх зустрічі історія побігла ще швидше вперед, і став очевидним кінець комуністичної імперії. Чи у цій зустрічі Ви не вбачаєте помислу Божого щодо України?

- Для мене перша і друга зустріч Горбачова і Святішого Отця були не просто зовнішніми, дипломатичними. На мою думку, вони носили і носять в собі до нинішнього дня якусь глибшу значимість. Здається мені, ці зустрічі спричинилися до того, що остаточно розвалилася комуністична система, перемогла справедливість. Можливо, в політиків цього світу було якесь жевріння, відчуття несправедливості. Все ж вони не мали відваги начерком однієї руки підписати ліквідацію цілої імперії.

Але у зустрічі з цією людиною, яка є авторитетом совісті, моралі цілого світу: і в політиці, і в економіці, і в соціальному питанні, отже ж, напевно, надихає відвагою, спрямовує мислення і перемінює уяву про сенс людського життя, та відвага з'явилася.

І великою мірою вона спричинилася до того, що сьогоднішня ситуація у світі змінена і є в тій новій дійсності..

5. Незабаром вибори. Ви як людина, яку болить доля України, що хотіли б сказати тим людям, які будуть брати участь у виборах, прийдуть у новий парламент і будуть вирішувати долю України?

Хотів би сказати перш за все, що в тих нових виборах мають з'явитися люди, які носять ім'я мужа держави. Хто він має бути майбутній муж держави? Це людина, яка перш за все вірить в Бога, яка у своєму особистому житті керується Божими законами і саме на них будує свої стосунки з іншими людьми і свою працю. Бо тільки така людина спроможна на жертву, якої вимагає це становище і, взагалі, всяка влада. Влада, виконувана з амбітності, чи матеріального інтересу не приносить користі спільноті. Влада має випливати з духа жертви та посвяти. А до цього є спосібна тільки людина релігійна, вихована на вартостях євангельських, яка служить Богові, а отже, буде служити і ближньому. Тому хотіло б ся, щоб наш народ вибрав

якраз таких людей. Багато сьогодні є різних кандидатів, навіть кільканадцять на одне місце, але чи всі вони здатні бути політиками, якщо вони не вміють своєї політики узгодити з Богом, чи вони здатні бути добрими економістами, якщо вони не несуть звіту перед Господом зі своїх власних провин. Отже, люди, далекі від морально-етичних засад життя, ніколи не зможуть бути добрими представниками спільноти, суспільства чи народу. Тому треба просити Бога, щоб дав нашим громадянам Божого духа мудрості і дозволив їм правильно вибрати кандидата.

6. Україна християнізується, хоч поволі, але неухильно. Наш народ своїми традиціями належить до середземноморського культурного кола. Як Ви уявляєте майбутнє України?

Розв'язка цього питання вимагає довгого часу. Наш народ є дуже відкритий на релігійні вартості, і то від самих початків свого існування. А останні тисяча років є особливо яскравим цьому доказом. Сьогодні ми стоїмо перед новою епохою свого християнського життя. Зараз головне питання для нас: якими шляхами і якими дорогами це нове християнство, традиційне за своєю суттю, але вже з новими формами і засобами, має приходити в сім'ї і спільноти. Багато буде залежати, як поставляться до цього наші політики, який напрям виберуть у релігійному житті. Бо від того якими дорогами підемо у християнському світогляді залежатиме, якою буде політична філософія держави. Без сумніву, релігія є автономною справою, незалежною від влади, але все ж державна влада своїми законами має створювати умовини для втілення розвитку релігійних вартостей. І мусить визначитися, у якому релігійному напрямку йти. Зрештою, це так само, як було 1000 років тому. Тоді не було сумніву. Хоч із різних боків були спроби спротиву князю Володимиру, але вибрав він саме такий релігійний напрям, саме в такому обряді і віросповіданні. Хоч може тоді потрібно було довшого часу, щоб християнство перемогло.

Сьогодні нам найбільше бракує цієї чіткої визначеності. Демократія, яку ми зараз хочемо практикувати, веде нас не до зміцнення держави, а більше до розбиття, до роздвоєння, до міжконфесійності, до знищення того, що ми перенесли і навіть зберегли в тих тяжких для нашого народу часах. Демократія є сьогодні невластиво усвідомлювана і переживана. Я пригадую собі слова Святішого Отця, які він сказав в останньому своєму візиті до Польщі: «Пам'ятайте, щоб демократія не завела вас у нову неволю». То є велика пересторога і для нас. Бо, не будучи визначеними у релігійному питанні і дозволяючи не тільки на різні християнські, але і нехристиянські віросповідання, навіть секти, ми тим не принесемо добра народові, не скріпимо його єдності. Бо сама єдність будується на одній правді, на одному дусі. І випливає з якоїсь одної віри. Тому ми мусимо іти в напрямку того загального християнського розвитку. І як ми підемо, мусить вирішити і уряд, і Церква разом.

ОДЕЖА ДУШІ

Монашество - це не просто професія як і не тільки досконалий спосіб служіння Богові. Це також не лише засіб умертвління в собі всіх мирських пристрастей, відторгнених чорною сутаною. Монашество - це живий, триваючий стан серця. Одежа душі. Це вогонь будування, рух догори, сходження від землі до Неба... Це горіння, яке оживляє серце і спрямовує його до Божественної мудрості. Це вогонь перетворення внутрішньої духовної природи людини в особистість таку, якою її задумав Творець. Це світло з Його обличчя.

Я не знаю звідки у цих молодих юнаків, що складають нині обіти Професії береться ця зріла мудрість, що всякі людські діла, творення і звершення, ціле людське життя, якщо у ньому немає шукання Бога - марнота марнот... і все у природі, що немає в собі духа Божого розсипається на порох, а в душу людську приносить темноту і руїну.

Обряд прийняття Професії, який я мала щасливу нагоду побачити в Крехівській монастирській церкві, стривожує і спонукає до роздумів над власним життям. Здається ти торкнувся душею чогось втаємниченого, чогось за межею буденності, на чому вчуваєш печать вічності. Тебе охоплює почуття священного.

«По що прийшов ти Брате?,» запитує священик і під високим небом церкви це питання звучить як виклик усім людям на землі сущим. Бо це не тільки питання до брата, який прийшов скласти вічні обіти на посвяту Богові. Це питання до нас з Вами, пощо ми прийшли у цей світ, чи до кінця свідомі своєї відповідальності, яку Бог вклав нам в руки, кожному у його покликанні, що її треба трудом осягнути і терпінням довершити.

Лунають слова обітниці:

Я - Дем'ян Кастрян Чину Святого Василія Великого, врочисто обітую Господу Богу в Тройці святій єдиному й Тобі преподобному отцеві Василю Мендруню, протоігумену, Божому намісникові, убожество, чистоту і послух у цьому чині й обіцяю в ньому постійно перебувати аж до смерті.

Я Степан Бондаренко...

Я Атаназій Кулинич...

Я - Григорій Бардак...

Обряд постриження це знак відречення світу й усього світового, своєї волі й усіх тілесних пристрастей.

Параман - знак повної і врочис-

тої посвяти Богові.

Нагрудний хрест - на повсякчасну пам'ять про терпіння і смерть.

Мантія і каптур риза спасіння і броня правди, щоб відгородити себе від усякої неправди, щоб відсікти небезпечні хитрощі свого ума і мудрування своєї волі, і мати завжди на умі думку про смерть, бути завжди готовим і пильним до всякої Христової чесноти.

Запалена свічка - на пригадку, що чистим і чеснотливим життям та добрим звичаєм маємо стати світлом світу на збудування ближніх і прославу Бога.

Монаша професія - це злука душі з Ісусом Христом, котрого вона стає обручницею.

З проповіді протоігумена о. Василя Мендруня, ЧСВВ:

Ціль нашого життя - стати подібним Богові в любові.

«Чи любиш ти мене більше ніж оці?», - запитує Ісус у Петра тричі. Що хоче Христос цим сказати Петрові, що хоче почути від нього? Яку дає нам науку і чого чекає від нас? - Чекає від нас великої любові. Ми мусимо це зрозуміти і маємо це дати. Ми до цього вибрані і покликані. Це мета нашого життя. Це має стати головною нашою турботою. А ми про це не завжди пам'ятаємо. Яка ж могутня людина, що любить Христа! Яка ж могутня людина, в якій перебуває вогонь Божої Любові! - В любові Христа бачу розв'язку усіх людських проблем, скорбот і трагедій.

Батько отця Дем'яна, Кастран Олекса Васильович цілу Службу Божу глибоко переживав. Може він не мав тої твердої волі свого сина, що повела його до монашого сану. Сльози котилися з очей цього кремезного сивого чоловіка, що нині єдиного сина віддавав Богові. Опісля він розповідав мені тремтливим голосом:

Пам'ятаю той день, коли син мій розрахувався з роботи і прийшов до хати. Клякнув передо мною і каже: «Благослови мене, батьку, бо я йду в монастир». Що я міг зробити? Бог дає і Бог відбирає. А ми тільки йдемо дорогою, яку Він нам вготував і маємо ласку просити Небесного Отця дати нам сили і відваги бути гідним Його імені.

Це були думки батька. А про що ж думав син у ці врочисті хвилини?

- Отче Дем'ян, які Ваші інтимні почуття сьогодні, яке бажання Вашого серця?

Тривога. Тривога перед своїм обов'язком, але також великий спокій: Боже, Ти мене вибрав, тепер сам мене веди. А бажання піти за словами Христа: «Будьте веселими, бо веселого дателя лю-

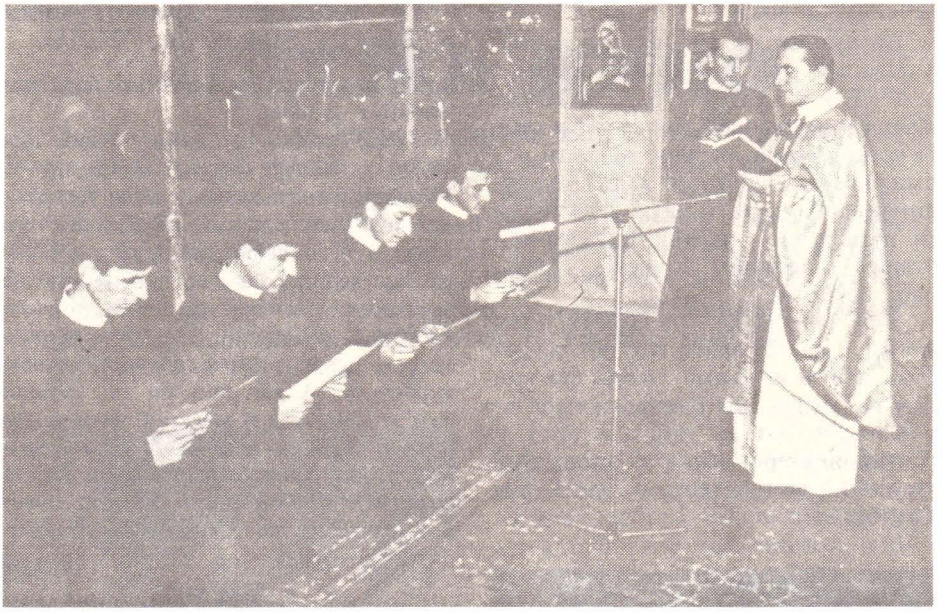

бить Христос». От моє бажання через ціле життя чи в труднощах і терпіннях, чи у випробуваннях, які ще прийдуть, завжди заховати веселість, радість, яку християнство проповідує. «Чого сумуєш, коли Я з тобою?», сказав Христос. Нехай Господь дасть мені ласку завжди відчувати Його присутність і радіти з неї.

Щоб Ви хотіли побажати людям, які були нині свідками Ваших обітниць і які залишаються у тому мирському світі, якого Ви зреклися?

Пізнати правдиву любов у своєму серці. Бо вона це відвічна Правда Божа, що горить у кожному. Нехай кожен пізнає цю любов і за нею живе. Нехай кожен буде у своєму покликанні. Бажаю всім відчути, як Бог кожного любить.

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, магістер Крехівського монастиря:

Це хороші монахи і можемо тільки подякувати Господеві, що послав їх у цей важливий для України час. Вони будуть тим мостом між старшою і молодою генерацією, тим доростом, який ось тут в Крехові так чудово зростає. Зараз мало у нашому чині їхньої доби і їхнього досвіду монахів. Радіємо, що Вони так відважно, так чудово відізвалися на цей заклик Господній і беруться до праці. Вони сьогодні будуть ігуменами, настоятелями, провідниками духовними в наших монастирях, парафіях може ще довгі роки, поки прийдуть їм у поміч нові сили. І нехай буде так, як ми нині тут молилися: «І здійснилося, і щедре Боже благословення їх провадило».

о. Дем'ян з дітьми у Підгірцях.

Що можна додати. Хіба повторити правдиві слова протоігумена **о. Василя Мендруня: "Кожне монаше покликання - це величний акт любові до Христа, це щастя для народу".**

БОГ навідався до свого народу
БОГ є зі своїм народом

Анжеліка Татомир

ЗВЕРНЕННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

З НАГОДИ СВЯТКУВАННЯ XXVII ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ МИРУ 1 СІЧНЯ 1994 Р.

(Продовження. Поч. у № 1)

У багатьох великих містах світу цілі народи втягнуті у спіраль кривавих конфліктів, першою жертвою яких часто є сім'ї. Вони втрачають головного, якщо не єдиного, годувальника або змушені покинути дім, землю, втікаючи до незнайомого призначення, чи приречені на інший болісний досвід, який відбирає у них будь-яке відчуття надійності. Як же у цьому місці не згадати про кривавий конфлікт між етнічними групами, що й надалі триває в Боснії і Герцеговині? А чи це не є лиш одним з багатьох вогнищ війни, розсіяних по всьому світі!

Суспільство часто неспроможне видати діяльну допомогу цим болісним явищам, а часом навіть грішить байдужістю. Духовні і фізичні потреби тих, хто зазнав наслідків збройного конфлікту, є такими ж терміновими і важливими, як і потреба у продуктах харчування чи даху над головою. Необхідно створити відповідні структури, завданням яких було б надання допомоги сім'ям, яких торкнулися несподівані й болісні нещастя, так, щоб, незважаючи на ніщо, вони не падали духом чи не відчували спокуси помсти, а зуміли у своїй поведінці керуватися духом прощення і єднання. На жаль, часто бракує поведінки такого роду!

4. Не можна забувати, що війна і насилля - це не тільки сили дезінтеграції, які можуть ослабити і знищити сімейні структури, вони також викликають загрожуючий вплив на людські душі, вказуючи і настирливо нав'язуючи зразки поведінки, повністю суперечні ідеї миру.

Тут не можна не згадати про іншу [illegible]зну перешкоду, яка стоїть [illegible]ваді розквіту миру в

нашому суспільстві. Я маю на увазі дітей, багатьох дітей, позбавлених сімейного тепла. Іноді їх сім'я просто відсутня: батьки, захоплені іншими справами, залишають своїх дітей на себе самих. У деяких випадках сім'я не існує: внаслідок цього тисячі дітей не мають іншого дому, крім вулиці, і не можуть розраховувати на нікого іншого, як на самих себе. Деякі з тих дітей вулиці гинуть трагічною смертю. Інші призвичаюються до вживання наркотиків, і навіть до торгівлі ними, нерідко потрапляючи до злочинних організацій. Чи можна не помітити таких гірких, і все ж таки розповсюджених ситуацій! У загрозі знаходиться майбутнє всього суспільства. Спільнота, яка відкидає дітей, відсуваючи їх на узбіччя чи змушуючи жити у безнадійних ситуаціях, ніколи не зазнає миру.

Щоб можна було надіятися на майбутній мир, кожна мала людська істота повинна отримати дбайливу й постійну опіку, а не зазнавати зради і визиску. Діти є майбутнім, вже сьогодні присутнім серед нас; вони повинні зрозуміти, що таке мир, щоб могти його збудувати в майбутньому.

●СІМ'Я УМОВА МИРУ

5. Постійний порядок, що опирається на мир, потребує інституцій, які виявляють і зміцнюють вартість миру. Інституцією, яка найбільш очевидним способом відповідає природі людини, є сім'я. Тільки вона дає гарантію безперервності і майбутнього суспільства. Сім'я покликана для того, щоб діяльно брати участь в будівництві миру через вартості, які виявляє і передає своєму сімейному вогнищу, та через участь кожного з її членів у житті суспільства.

Як первісна ланка суспільства, сім'я має право сподіватися на різноманітну допомогу від Держави, щоб бути спроможною виконувати притаманну їй місію. Тому державні закони повинні виявляти турботу про якнайкращі побутові умови сімей і допомагати виконувати її завдання. Перед все більш настирливою сьогодні тенденцією узаконювати ті форми подружнього життя, тобто форми союзу, які з точки зору на свої істотні риси чи свою передбачену нетривалість, у жодному випадку не можуть виявляти суті сім'ї, ані служити її добру, обов'язком Держави є підтримка і охорона справжньої інституції сім'ї, повага її природної форми та природжених невід'ємних прав. Серед них фундаментальне значення має право батьків на вільне й відповідальне рішення у світлі власних моральних і релігійних переконань та їх відповідно сформованої совісті - про те, коли дати життя дитині, щоб згодом виховати її згідно з такими переконаннями.

Суттєву роль у створенні умов, які дають батькам можливість заспокоєння їх основних потреб таким чином, який відповідає їх людській гідності, відіграє також і Держава. Бідність чи нужда, які постійно загрожують суспільному порядку, розвитку народів і справі миру - сьогодні торкаються надзвичайно багатьох сімей. Часом трапляється, що через нестачу відповідальних засобів, молоді подружні пари змушені відкладати рішення про створення сім'ї чи навіть відмовитись від неї, в той час як сім'ї, що живуть у недостатку, не можуть повноправно брати участь у житті суспільства чи залишаються повністю відкинутими на узбіччя життя.

Обов'язки Держави не звільняють, однак, від відповідальності окремих громадян: справжнє заспокоєння найважливіших потреб кожного суспільства є можливим завдяки згідній солідарності

усіх членів. По суті, ніхто не може пізнати миру, поки проблема бідності, що торкається сімей і окремих осіб, не знайде відповідного розв'язання. Недостаток є завжди загрозою для суспільного порядку і для економічного розвитку, а, отже, в кінцевому результаті для миру. Мир залишається завжди під загрозою, поки окремі особи і сім'ї будуть змушені боротися за власне виживання.

● СІМ'Я НА СЛУЖБІ МИРУ

6. А зараз я хочу безпосередньо повернутися до сімей, особливо до сімей християнських.

«Сім'я повинна стати тим, чим вона є!» - написав я в Апостольському Напоумленні Familiaris consortio 6 - тобто повинна стати «глибокою спільнотою життя і подружньої любові», яка покликана до жертви любові і продовження життя!

Сім'ї доручена місія першорядного значення: вона повинна брати участь в будівництві миру, добра, необхідного для розвитку і поваги людського життя. Усвідомлюючи те, що мир не можна завоювати раз і назавжди, сім'я повинна невтомно його шукати! Ісус через свою смерть на хресті залишив людству свій мир, гарантуючи нам свою вічну присутність. Тому сім'я повинна просити про цей мир, молитися за цей мир, працювати для цього миру. На вас, батьки, лежить відповідальність за виховання ваших дітей як людей миру: щоб його полегшити, станьте насамперед ви будівниками миру.

Ви, сини і дочки, що вдивляєтеся у майбутнє з ентузіазмом, властивим молодості, багатій на плани і мрії, зумійте оцінити дар, яким є сім'я, приготуйтеся до прийняття відповідальності за її будівництво і розвиток, згідно з покликанням, яке завтра Бог доручить кожному з вас. Під-тримуйте у собі прагнення добра і миру.

Ви, дідусі, які разом з іншими родичами є в сім'ї знаком незамінного й цінного зв'язку між поколіннями, великодушно діліться своїм досвідом і свідченням, щоб єднати минуле з майбутнім у теперішньому, збудованому на мирі.

Сім'є, нехай твоє життя буде згідним виконанням твоєї місії! Як же не згадати наприкінці про усіх тих, які з різного приводу відчувають себе позбавленими сім'ї? Я хотів би їм сказати, що існує сім'я також і для них: Церква для всіх є домом і сім'єю. Вона навстіж відкриває двері і приймає самотніх і покинутих, бачить у них улюблених Божих дітей, незалежно від їх віку, надій, переживаних труднощів і сподівань. Дай Боже, щоб сім'я змогла жити в мирі і через нього ставати джерелом миру для усієї людської родини!

Ось та молитва, яку на порозі Міжнародного Року Сім'ї за заступництвом П.Д. Марії, Матері Христа і Церкви, я звертаю до Того, «від якого бере ім'я все отцівство на небі й на землі» (Еф 3,15).

Радіо Ватикан: Папа Іван Павло II прийняв на окремій авдієнції сотню вчених та богословів, які брали участь у зустрічі, організованій Папською Радою в Справах Сім'ї з нагоди 25-ї річниці відомої Енцикліки попереднього Папи Павла VI «Humanae vitae», в перекладі «Людського життя», в якій, за словами Івана Павла II залишається значення і гідність подружнього та сімейного життя у світі провидінного Божого задуму.

Радіо Ватикан: Пан Хоакін Наварро-Валлс, директор Ватиканського пресцентру, зустрічаючись із журналістами з різних країн зазначив, що в 1994 році заплановані три апостольські подорожі поза Італією: від 13 до 15 травня Святіший Отець відвідуватиме Бельгію, потім, ймовірно у червні, відвідає Ливан, щоб підтримати єпископів і католиків різних обрядів, які живуть у тій, так важко й довго випробуваній війною країні, а наприкінці року Іван Павло II відвідає декілька африканських країн.

Крім того Його Святість особисто очолить два єпископські Синоди: спочатку спеціальний Синод для всього африканського континенту, а осінню - загальну Асамблею, присвячену богопосвяченому життю.

Очевидно, - зауважив Пан Наварро-Валлс, - Папа Іван Павло II завжди може додати також інші апостольські подорожі, навіть і несподівано.

Радіо Ватикан: Вселенський Архиєрей Іван Павло II скликав на 1994 рік два Єпископські Синоди: один для Африки, що відбудеться від 10 квітня до 8 травня 1994 року під гаслом: «Церква в Африці і її посланництво євангелізувати напередодні двотисячного року «будете моїми свідками» другий Синод, від 2 до 29 жовтня 1994 року, матиме тему: «Богопосвячене життя і його посланництво в Церкві та світі».

Синод для Африки проходитиме у двох етапах: перший відбудеться в Римі, під час якого відбудуться дебати і будуть схвалені постанови, другий проголошення цих же постанов, що його зробить сам Вселенський Архиєрей, відвідуючи деякі країни Африки, правдоподібно в листопаді. Це водночас була б одна з трьох міжнародних Апостольських подорожей Святішого Отця, запланованих на 1994 рік; дві інші передбачені подорожі мають на меті Бельгію від 13 до 15 травня, та в червні Ливан з нагоди Синоду східних Патріярхів.

Радіо Ватикан: Наприкінці листопада до Риму з'їхалось коло восьми тисяч осіб добровольців, які належать до італійської організації Unitalsi, яка забезпечує перевезення хворих до міжнародних відпустових місць, зокрема до Люрду у Франції. Благодійна діяльність цієї організації почалась 90 років тому назад і є справжнім свідченням милосердної любові до тих, які страждають, адже вони дали можливість сотням тисяч важко хворих людей молитись до Бога у найславніших відпустових храмах.

Радіо Ватикан: Нещодавно в Англії та Уельсі оприлюднили декларацію, в якій викладають одноголосно прийняті критерії щодо душпастирського дбання про священиків та вірних англіканського віросповідання, які прагнуть перейти до католицької Церкви. Англійські єпископи запевняють душпастирську опіку всім тим, які бажають ужити свою християнську віру в єдності з католицькою Церквою. Останніми часами, зокрема після того, як англіканська Церква прийняла священство також і жінок, сотні священиків та тисячі вірних виявили бажання стати членами католицької Церкви. Як знаємо, англіканська Церква утворилась в 1534 році, внаслідок того, що король Генріх VIII відділив Англію від католицької Церкви, поставивши себе самого єдиним і найвищим зверхником Церкви у своїй країні. Не йшлося йому тоді про богословські питання, але про те, щоб розлучитись із за-

конною дружиною і взяти собі іншу. Тодішній Папа Климентій VII, вірний Христовій науці, відхилив таку вимогу, і король, щоб тільки осягнути свій намір, відділив Англію від католицької Церкви та Папи римського. Тоді піддано тортурам та страчено десятки тисяч католиків, сотні священиків та понад 20 єпископів. Генріх VIII, однак, залишив більшу частину культу таким, яким він є в католицькій Церкві, але у своїй доктрині англіканська Церква, що є державною, тобто її головою є королева Єлисавета, а єпископів призначає уряд.

Католицька Церква здавна веде богословський діалог з англіканцями, однак існують нерозв'язані питання, серед яких і те, що від кінця минулого року англіканська Церква дозволила, щоб і жінки ставали священиками. Це серйозна перешкода на шляху до єдності, хоч такий крок англіканців не означає припинення екуменічного діалогу.

ЕНЕРГІЯ ДОБРА - ПРОМЕНУЄ!

В лютому цього року минуло три роки з дня виходу в ефір християнської передачі "Благовість". Своїми думками з цього приводу ділиться доцент Львівського університету, знаний в Україні мовознавець Ольга Федик.

Нема для людина нічого вартішого, повноціннішого і дорожчого, ніж віра в Бога. Усвідомлення цієї істини є особливо глибоким для нас, бо ми вийшли з духовної темряви на «Світло від Світла»... З Божого доторку, з Божої ласки до нас повернулася наша Церква, оновлюється у свіжих християнських шатах наша безсмертна Душа... Зазвучало Боже слово... Прегарним уроком духовного пізнання, християнського роздуму над суттєвими і вічними проблемами є телепередача «Благовість», яку компонує і проводить о. Теодозій Янків (ЧСВВ). Господи, як радісно, як піднесено, як зрозуміло, як делікатно пояснює цей талановитий чоловік найскладніші духовні істини! Не бракує «Благовісті» і високої естетичної культури: духовна пісня, мистецька оздоба церкви, рушникові барви навколо образів усе гармонізує з

талановитим викладом, із гарним і спокійним голосом.

«Благовість» є модерним способом духовного оновлення нашого народу, адже телевізія має напрочуд широку аудиторію, вона наближає нас до психологічного контакту з ведучим, а візуальне середовище створює відчуття природності спілкування. Ми сприймаємо цю передачу і розумом, і серцем. Скільки ми довідалися нового і змістовного про Літургію, про християнські символи, про історію Христової Церкви. О. Теодозій Янків учить нас глибини осмислення Божих заповідей, прагне призвичаїти до адоративного, внутрішнього християнського життя, яке спирається на іспит совісті, на роздумування над власними вчинками, над пошуками способів вдосконалення особистості. У його повчаннях немає нічого зайвого і другорядного, все насичене духовним змістом і доцільністю.

«Благовість» це взірець християнської педагогіки і дидактики, де навчає і виховує Святе Письмо, Свята постать Ісуса Христа, його безмежна любов до людини, до всього світу, його незвичайна офірність во ім'я порятунку всіх нас. Слухаючи цю телепередачу, переконуєшся, яку надприродну силу має Божа наука, як вона преображує твій внутрішній світ, як облагороджує твої наміри, як очищає душу! Боже слово, пояснене талановитим проповідником, яким є о. Теодозій, має чудодійну енергію, бо розбуджує в людині високі ідеали, небуденне сприйняття світу, дає повне насолоди душевне піднесення, несе людину у піднебесся, сполучає у ній земне і вічне. Ми у ньому утверджуємося, як співучасники Божої Творчості, як ті, хто відповідає на Божу любов.

«Благовість» неначе застановляє нас над нашою власною суттю, над нашою поведінкою, вона закликає нас відпочити від колообігу дріб'язковостей, щоб зрозуміти призначення свого «Я». Вона заспокоює, зміцнює нашу впевненість у Божій підтримці, а це так важливо для нас у наших умовах, коли псевдовчителі посівають щодень зневіру і розчарування.

«Благовість» розкриває нам джерела оптимізму і надії, вона каже нам: «Ви - з Богом!» За це ми вдячні о. Теодозію Янкову.

Звичайно, є у нас для цієї прегарної передачі і таке побажання: охопити своїм духовним словом усю Україну, щоб єдиним серцем і спільними намірами наповнювати наше життя християнським змістом. Адже ж багато людей в Україні чекають Божого слова як найдосконалішого порятунку власної душі, як благодатя людського духу.

«Благовість» відкрила б їм очі, бо ще на південних і східних теренах бракує храмів, немає священиків, духовної літератури. Отож, ми зичимо о. Теодозію Янкову навчати всю Україну, стати загальнонаціональним уроком Божої Істини.

■«Благовість» застановляє нас над нашою власною суттю, закликає відпочити від колообігу дріб'язковостей.

СЛОВО МИТРОПОЛИТА:

«Нарід може, під сильним натиском, змінити зверхні ознаки своєї національности, але ніколи не змінить ознак внутрішніх, духових. Можна говорити різними мовами світу, визнавати себе громадянами різних держав, служити різним культурам, але духово змінитися не можна».

(З другого листа до матері.)

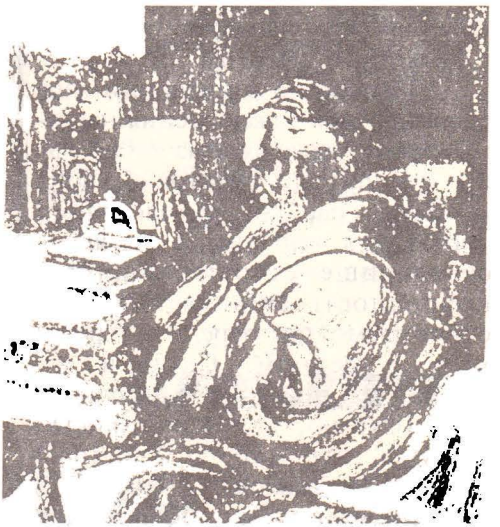

Портрет Митрополита Андрея пензля Михайла Мороза

■ У наступному номері журналу читайте про пересторогу митрополита перед комунізмом.

МОЛИТВА НА СТРАСТІ ХРИСТОВІ

Ти великий Господи, Сотворителю неба й землі, чудні й великі Твої діла й ніяка мова не може Тебе достойно хвалити, але всі Твої діла перевищує безконечна велич Твойого милосердя.

Ти з неба прислав нам на землю Твойого Єдинородного Сина. Він для нас став чоловіком, народився з Пречистої Діви Марії і гріхи наші взяв на себе, за нас зранений умер на хресті, щоб нас спасти.

Покланяємося мукам Твоїм, Христе, покланяємося Твоїй доброті, Твоєму милосердю й нічого не бажаємо більше, як Твоєї святої благодати. Дай нам усе цінити її як треба й так жити, щоб ми її не тратили, а заслужили на вічне блаженство у Твойому Царстві. Амінь.

МОЛИТВА НА ЗІСЛАННЯ СВЯТОГО ДУХА

Коли Ти, Христе Спасителю вознісся на небо, Ти обіцяв Своїм Апостолам й Ученикам зіслати з неба Утішителя Святого Духа, що мав їх навчити всякої правди. Ти сповнив, Христе, ту обітницю. Ти зіслав з неба Святого Духа на св. Своїх Учеників й Апостолів. І ми в торжественний день Сошествія Святого Духа обходимо ту світлу й велику пам'ятку цієї великої і святочної хвилини. Вона для нас не чужа й не далека, бо кожний з нас стається також учасником цього небесного Дару. Ми принимаємо Свойого Святого Духа у св. Тайні Миропомазання, ми принимаємо Його в кожному побільшенні освячуючої благодати. Тоді Ти зіслав Свойого Святого Духа видимим способом, у виді огнених язиків, але невидимим способом зсилаєш Його на нас усіх при кожному доброму ділі, при кожній молитві, а передовсім тоді, коли з освячуючою благодаттю, з любов'ю дітей звертаємося до Отця Небесного й Дух Твій Святий проливається в наші серця любов'ю до Бога й любов'ю до ближніх. Через те наші тіла й наші душі є храмом Святого Твого Духа. Твій Дух з нами перебуває й наставляє нас на праві дороги християнського життя. Віднови в наших душах той храм Твойого Святого Духа. Віднови в наших душах те перебування його Божою любов'ю. Хочемо бути Твоїми вірними слугами, хочемо сповнити Твої заповіді, хочемо до смерти витривати у святій вірі й у любові до Бога й ближніх. Як у щоденних молитвах, так і сьогодні про це просимо: «Серце чисте сотвори є мені Боже й Дух правий обнови в утробі моїй. Не відкинь мене, від лиця Твойого Святого не відійми від мене. Віддай мені радість спасення свойого й Духом владичним утверди мене» (Пс. 50). З тим самим проханням звертаємося й до Святого Духа кожної днини в році, а особлившим способом в Його великий і світлий празник. Того Небесного Царя, Утішителя, Духа Правди взиваємо щодня: Прийди і вселися в нас й очисти нас від усякої скверни і спаси, святий Душе, наші душі, відкуплені Христовою кров'ю. Амінь.

(Молитви уклав Андрей Шептицький)

■**«Будучність наша не є в перетворенні того, що є, а в дальшій будові на тих основах, що були колись покладені тривко й розумно. Ці фундаменти, ця структура може і довго була залишена, дальша будова була занедбана, бо ми багато-пребагато втратили з нашого колишнього і культурного дорібку. Але фундаменти є здорові й міцні і не маємо причини класти нових, у дальшому культурному розвитку маємо на чому опертися і в нашій праці можемо напевно числити на великі успіхи».**

(З одинадцятого листа до матері).

УКРАЇНО, МОЛИТВО МОЯ!

Бажаю з Вами, дорогі читачі «Місіонаря», поділитися великою радістю, що не тільки у нас в Галичині, справа християнського оновлення добре розвивається, але також і за тисячу кілометрів на схід квітучої Батьківщини, за Божою ласкою починає оживлятись релігійне життя.

Вдармо у великі дзвони благовісту примирення і каяття...

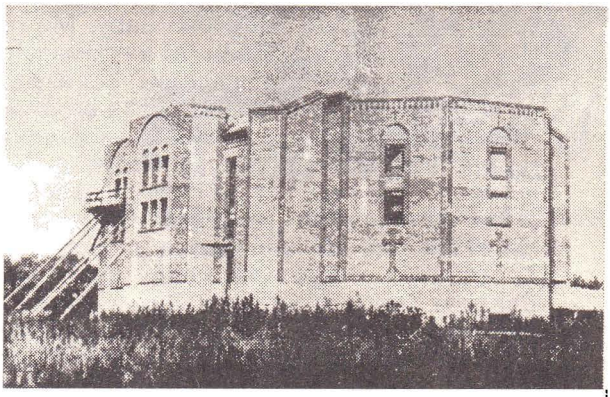

Добра вістка з Донеччини

Нам, людям, дуже часто видається, що багато подій у нашому щоденному житті, як також події у більшому маштабі трапляються з тих чи інших причин випадково. Але не так воно є. У Бога, за волею якого все розвивається, випадковостей немає. Він, як всезнаючий і наймудріший має свої плани.

Вже близько пів століття, як за Божим провидінням, мешканці одного великого карпатського села Лісковате змушені були покидати так дорогі кожному з них стрімкі вершини гір, покидати теплі сільські оселі, залишати квітучі садочки і круті потоки річок і вирушати в далекі сторони, гнані недолею людського скитання. Це переселення було політичною акцією, бо їхнє село попало у пограничну зону між Україною і Польщею.

В кількох словах важко описати цю душевну муку, біль, який виривався з серця кожної дорослої людини, немічного старця і безжурної дитини.

Людям, які це пережили, напевно легше зрозуміти історію Божого народу їх вигнання в Асирійську чи Вавилонську неволю, їх стогнання за обіцяною землею.

В Артемівському р-ні, Донецької обл., куди потрапили наші жителі Карпат, їм довелося починати своє існування у великих матеріальних труднощах. Не було нераз найпотрібніших речей і помешкання.

Та напе́вно ще більше боліла душа. Не чути тут, на великій рівнині, дзвонів Божих храмів; не спішать у святу неділю люди гарно одягнені на Службу Божу до церкви. У травні і червні, як бувало вдома, ніхто не кидає праці і не біжать дорослі і діти на молебні до Пресвятої Богородиці і Христового Серця.

Не одна роса зросила поо-ране зморшками лице старенької бабусі чи дідуся, не одне зітхання вирвалося з грудей побожного господаря чи господині.

Для них стають зрозумілими слова св. Писання:

Над вавилонськими ріками,
там ми сиділи і ридали,
як згадували Сіон...
Бо там пісень у нас просили ті,
що в неволю нас забрали...
Як нам пісень господніх
на чужій землі співати?
Якщо тебе, Єрусалиме, я забуду,
нехай забудеться моя десниця!
(Пс. 137. туга вигнанців за рідним краєм).

Та найбільше переживали за дітей. Старші вже більше розуміють, їм Бога з серця не вирвеш. А що буде з ними? Що робити, щоб вони не покинули Бога?

Село Лісковате було велике і багате. Коли пересилали людей на схід, то поділили його на три частини. Одну частину розмістили в с. Чубарівка, другу в с. Званівка, і третю в с. Роздолівка. Наші дорогі східняки прийняли наших земляків не дуже мило «бандерівці».

Багато, о, дуже багато треба було вистраждати. Страждало тіло, а ще більше душа. Особливо за дітей, яких у школі навчали, щоб не вірили в Бога, бо це пережитки старень-ких дідусів і бабусів, що тут уже давно в Бога не вірять, і до церкви не ходять і не моляться.

Та не так легко було забрати нашим людям Бога із серця, бо релігія глибоко запустила коріння в їхніх душах. Особливо велике піднесення духа було в часі великих християнських празників.

Не зважаючи на заборону, старші мужчини збирались на коляду і ходили від хати до хати, молодь і дітвора теж готували вертепи і співали своїми молоденькими голосами, що народився в Вефлеємі Бог дитятко. І тоді, в ті зимові вечори, ще рясніше котилися сльози, сльози смутку й водночас і радості. Ніхто і ніякі перешкоди не могли їм вирвати з душі найдорожче віру в Бога.

Проходили дні, місяці, роки. Працьовиті руки наших галичан почали зводити будівлі, гарно їх розмальовували, кругом хати підносилися молоденькі саженці, які кожного року ставали що-раз, то вищими, зроджували смачні плоди. Прийшов все таки той день, в який Вони так свято вірили, бо інакше не перенесли б цього. Прийшов час визволення з комуністичної неволі. П'ятдесят років два покоління. Та народ вистояв. Ці перші тисячні колони свободолюбивого народу у нашому Львові і по всіх наших містах залунали своїм відголоском по усій Українській землі. День визволення - це день великої радості. Вже можна відкрито говорити що Бог є, можна молитися не закриваючи дверей, не прислуховуючись, чи хто бува не чує.

Не багато минуло часу, як почали приїжджати перші «делегації» із заходу, щоб допомогти їм у віднові релігійного життя. На перших порах добрі книжки, ре-

лігійні журнали, образочки, хрестини, медалики були вже великим дарунком, який ми могли їм дати.

Та прийшов день, коли вони заявили, що хочуть мати церкву, священика, чути Слово Боже - жити повним християнським життям. Дивлячись на їх спраглі обличчя, а ще більше серце, не знайшлося слова, щоб у цьому відмовити, це був би великий гріх проти любові ближнього.

Пам'ятаючи, що однією питомою нашому чинові ділянкою праці є святі місії, час від часу їде перший місіонар до свого народу. Праці було дуже багато проповіді, шлюби, хрестини, похорони, катехизація як молоді, так і дітей, служіння так очікуваної для них святої Літургії. Земля засохла, потребує довшої зливи, короткі дощі не вистарчають. Тому вирішили настоятелі Василіянського чину, щоб постійно був між ними священик. О. Мирон дуже радо згодився на цю нелегку, але таку милу працю - служіння. Згодом до помочі йому прийшли ще два священики: оо. Миколай і Сергій, як також і сс. Василіянки були їм до помочі для навчання дітей релігії у школі.

В теперішній час вже в двох селах - Чубарівка і Роздолівка є зведені святі храми, в яких регулярно відправляються богослужіння, молоді пари одержують церковне благословення, малі немовлята відкривають свої серця на прихід св. Духа.

Як розповідає о. Сергій, в Роздолівці, яку він обслуговує, половина села, близько 120 сімей, переселенці з Галичини, але також і місцеві, які вважають себе православними досить часто приходять за порадою, відвідують богослужби в церкві. Є велика надія, що через доброту христового пастиря народ стане єдиним у вірі і любові.

Село Званівка, яке обслуговує о. Мирон, ЧСВВ є порівняно більше, налічує близько 600 дворів. З них більша половина греко-католиків. На фотографії бачимо як зводиться мешканцями села великий, мурований храм. Роботи ще багато, але з Божою допомогою є надія на швидке закінчення.

І не тільки в цих трьох селах замикається праця священиків. В Донецькій обл. багато є подібних поселень із Західної України.

А Вас, дорогі читачі нашого журналу, а головно членів Апостольства Молитви просимо, щоб у своїх молитвах Ви пам'ятали за наших братів і сестер, які хоч далеко тілом, але так близькі духом.

В єдності сила народу,
Боже, нам єдність подай.

Ієромонах Йосиф Будай, ЧСВВ

Людина починалася з того, що утверджувала вищі цінності над своїми поточними інтересами і нахилами своєї хисткої природи, утверджувала сувору дорогу до Вищих Цінностей, переступаючи минущі, сьогоденні.

Євген Сверстюк.

МУЗИКА У КАМЕНІ

КОРОТКИЙ ОГЛЯД КЛАСИЧНИХ СТИЛІВ У ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ХРИСТИЯНСЬКІЙ АРХІТЕКТУРІ

Від самого народження оточує людину простір обмежений чотирма стінами, підлогою, вікнами, дверима. Інакше виглядає те середовище у заводських і промислових приміщеннях, інакше у житлових спорудах, інакше у християнських католицьких храмах, інакше у протестанських домах молитви, а ще інакше у юдейських синагогах, ісламських мечетях, буддиських і індуїських святинях. На їх формування впливає у першу чергу функція, для якої вони призначені. Відтак та функція диктує відповідну символіку і художньо-декоративне оформлення. Але у своєму буденному житті людина дуже мало застановляється над тим, що її оточує. Найчастіше очі опущені вниз, буцім у сирій землі, брудному асфальті чи горбатій бруківці можна знайти відповідь на сотні проблем, котрі щодня непокоять душу і тіло своїм галасливим криком. Навіть буваючи у церквах ми також мало замислюємося над змістом і символікою навколишнього простору, а особливо коли щодня відвідуємо храм. Певна річ, у часі відвідин святині нас повинен цікавити тільки Бог, бо церква це дім молитви, а не музей. Але дуже часто Бог промовляє до людини через зовнішні символи і їх красу. Тому, пізнаючи красу і таємномістичний зміст створених речей, ми доходимо до споглядання Бога як Творця всього. І тоді навіть щоденне відвідування церкви не збуденіє, а навпаки кожен день відкриватиме все нові і нові горизонти, все нові і нові сюжети. Це і є пізнання Бога у безмежній його красі і величі через створені людиною речі.

Отож, коли людина наважиться все-таки полишити на хвилину свої щоденні справи і піднести голову вгору, то несподівано побачить музику у камені. Саме

таке визначення часто дають мистецтвознавці архітектурі. Правда, ця музика є дуже часто різною. Часами у тих плавних лініях карнизів, обрамленні вікон, пишних порталах можна почути клавісин Вівальді, скрипку Паганіні, орган Баха. А часом через наш зір до душі долітає якесь незрозуміле гудіння, скрипіння, бумкання. І тоді людина починає задумуватися над тим, що кожна епоха, кожне століття мали свою особливу печатку, котру ставили на свої кам'яні творіння. Пригадуються уривки десь колись почутих фраз, що той чи інший будинок побудований у стилі «барокко», а та чи інша церква є пам'яткою епохи «ренесансу». Таким чином перед людиною постає строкатий, неповторний світ історії архітектури.

Говорячи про архітектуру, варто сказати про походження і значення слів «архітектура» і «архітектор». Ці слова грецького походження. У древній Греції словом "architekton" називали керівника цілого об'єднання ремісників, котрі будували споруду. Дослівно воно означає: «головний ремісник (або митець), який працює з деревом», що відображає давні традиції архітектури, коли всі споруди будували з дерева. В пізніших часах від слова architekton повстав термін архітектура.

Оскільки маємо говорити про християнську архітектуру, то не можемо цього робити не виходячи від особи Головного Архітектора, Творця Вселенної Бога. Справді, Бог є Великим Архітектором не тільки у тому надприродному, недоступному для людини понятті, але у звичайному земному розумінні. У цьому переконуємося читаючи сторінки Старого Завіту. Зокрема у 26 розділі книги Вихід Бог сам подає через пророка Мойсея розміри храмини і характер будівельного матеріалу, з якого вона мала будуватися. Це ніщо інше, як звичайне архітектурне проектування. У 6 розділі першої книги Царів зустрічаємося з точним кресленням Єрусалимської святині, котру будував цар Соломон. А у книзі пророка Єзикиїла у розділах 40-43 подано не тільки розміри святині, але показано процес праці «містичного архітектора»: *«...аж ось там чоловік із виду, наче мідь. В руці у нього львиний шнур і тичка до міряння, а стояв він коло воріт. Він зміряв ширину будівлі: одна тичка; висоту: одна тичка.»* (Єзек. 40; 3,5). З наведеної цитати бачимо, що «містичний архітектор» навіть користувався характерними для тодішніх архітекторів знаряддями: тичка служила еталоном пропорцій, шнурок використовувався для визначення і контролю вертикальності стін. Зрештою цими знаряддями послуговуються і донині вже не архітектори, а звичайні будівельники.

У Старому Завіті Єрусалимська святиня була одиноким місцем, де перебував Бог, де можна було приносити цілопалення. У Новому Завіті Бог через свого Єдинородного Сина Ісуса Христа подає цілком іншу, досконалішу архітектуру. На питання самарянки, котре стосувалось місця поклоніння Богові, Ісус Христос дав відповідь: *«...надійде час, - ба, вже й тепер він, що справжні поклонники Отцеві кланятимуться: у дусі і правді. А таких поклонників і шукає собі Отець. Бог - Дух. Ті, що йому поклоняються, повинні у дусі і правді поклонятися»*. (Йоан 4; 23,24).

А устами ап. Павла Дух Святий пророк: *«Хіба ж не знаєте, що наше тіло храм Духа Святого, який живе у вас. Тож прославляйте Бога у вашому тілі»*. (І Кор. 6; 19,20). А в Одкровенні св. Йоана Богослова написано, що у Новому Єрусалимі, котрий зійде під кінець цього світу з Неба, взагалі не буде ніякого храму, бо «...Бог Вседержитель, є храм його, і Агнець.» (Одкр. 21; 22).

Однак, від Небесного Єрусалиму повернемось назад до наших земних святинь, де вірні на спільних богослужіннях творять живу Церкву - Містичне Тіло Ісуса Христа і адорують Бога не тільки у власних тілах, але й у Тілі Ісуса Христа, котрий є присутній у кивоті під видом хліба і вина у кожній католицькій святині. Розглянемо найголовніші епохи європейської архітектури. Прослідкуємо як християнський світогляд того чи іншого періоду людства відобразився у зовнішніх формах тодішніх святинь.

Бр. Левко Гірник,
Крехівський монастир.

Павло Аллярд

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

Розділ II

АРІЯНСЬКЕ ГОНІННЯ

Василій від року був вже на Кесарійському престолі, коли самі події виправдали мудрість тих, що його вибрали.

Переслідування католиків було якраз у розгарі. Валенс, що його недавно охрестив аріянський достойник, додержував своїх обітниць, стараючися всюди защепити єресь. Перед цею головною справою уступали всі справи держави. Урядовці, військова старшина, воїни служили для цієї цілі. Безправства з часів Констанса внезабарі зачали бліднути при тім, що тепер діялося. Тяжко було б уявити собі страшнішу сцену, як мучеництво вісімдесяти священиків з Константинополя, покинених на повнім морю на кораблі, до якого кати вкинули вогонь. В усіх містах, куди переходив імператор і його двір, католики терпіли тяжкий глум. Григорій Назіянзенський оповідає, що церкви видавано єретикам, поганам або жидам, розпуста доти-кала вівтаря і «горного сідалища», дівиці зневажувано, вірних кидано звірям, єпископів роздирано кліщами, християнська кров заливала долівку святинь. Серед цих жахливих сцен Валенс перейшов Бітинію. В Галатії стрінув менший спротив і тому забрав менше жертв. Сплямлений кров'ю в одній з цих провінцій, скріплений відступствами в другій, він наближався тепер до Кападокії.

Василій ждав на нього неустрашимо. Однак не міг він боронитися відразу перед обітницями і погромами самого цісаря. Ще перед його приїздом ріжні особи сходили до Кесарії та силкувалися довести митрополита до угоди. Спочатку були це деякі аріянські єпископи, що їх привів Галатський церковний достойник, старий Евіпій, званий літерат, з яким Василій колись утримував приязні зносини. Єдиною відповіддю Василія на їх предложення було відлучити їх від своєї спільности. Але небаром стали напирати на нього високі достойники і дворяни, урядовці, підчаші, евнухи. Їм усім такий самий ставив він опір. Св. Григорій Назіянзенський, що, може бути, був при тім або в усякому разі міг чути це з уст самого Василія, - лишив нам рід протоколу його розмови з одним із найстрашніших противників, Дометієм Модестом, префектом преторії, з тим самим, що казав спалити на повнім морі 80 священиків із Константинополя. Він, подібно як Валенс, приняв хрещення з рук аріянського священика й увесь

палав фанатизмом секти. Коли Василія привели перед нього, він не дав йому титулу єпископа, як того намагав звичаї, але закричав його попростацьки цими словами:

«З якої властиво причини ти опираєшся зухвало такому великому цісареві, і сам один з-поміж усіх його не слухаєш?

Що мають означати ці слова? відповів Василій. Про яку зухвалість та про який непослух ти говориш? Я не розумію.

« Ти не визнаєш віри цісаря, коли всі інші їй піддалися добровільно або з примусу.

Мій цар мені те заборонює; я не можу почитати ніяк сотворіння, коли мене Бог сотворив і призначив до участи в Божій природі.

« А ми чим же є для тебе? Ну що ж! ти не уважаєш собі за честь злучитися з нами й увійти в наше товариство?

Ви є високі урядовці, славні люди, я не думаю цього перечити: але ви не є вищі від Бога. Певно, то була б для мене велика честь стати вашим приятелем. Але ви також сотворіння Божі і є багато інших людей вам рівних, які нам є підчинені. Бо християнство високо ставить не гідність осіб, але їхню віру».

Тоді префект із гнівом піднявся зі свого стільця.

« Що? закричав він, ти не лякаєшся моєї власти?

« Чого ж я мав би боятися? Що може мені статися? Що ж можу потерпіти?

« Що можеш терпіти? Одну з кар, що їх маю власть наложити.

Яку? поясни, що хочеш сказати.

Відобрання майна, вигнання, муки, смерть.

Грози мені чим іншим. Ніяка зі цих кар мене не зворушує.

« Як то?

« Тому, що конфіскація не може досягнути того, хто нічого не має. Хіба хочеш цеї витертої одежі, і тих кілька книжок, що є моїм усім багатством. Не більше лякаюся прогнання. Я не є зв'язаний з ніяким місцем. Ця земля, на якій я тепер, не є моєю; в якій-небудь зашлють мене край, я всюди буду в себе вдома або, щоб ліпше сказати, я знаю, що ціла земля належить до Бога й усюди вважаю себе тут чужинцем і подорожнім. Щодо мук, вони мало мене обходять. Моє тіло є таке слабке, що й перший удар його повалить. Смерть буде для мене добродійством. Вона мене візьме скорше до Бога, для якого живу, якому служу, для якого я вже напів мертвий і до якого спішно мені дістатися.

« Ніхто досьогодні, сказав остовпілий префект, не говорив до мене з такою свободою.

« - Це тому, сказав Василій, що, може бути, ти ніколи ще не стрінув єпископа. Кожний інший був би так само говорив і тобі оперся як я. В усіх речах, префекте, ми є лагідні, мирні й уважаємо себе за останніх з-поміж усіх людей, так як це приказує наш закон. Супроти нікого, вже не скажу, супроти так великого цісаря, але навіть супроти простолюдина, супроти чоловіка низького походження - ми не виносимося зі зарозумілістю. Однак, коли ходить про нашого Бога, тоді ми нічого більше не знаємо і на ніщо не дивимося, тільки на Нього одного. Вогонь, меч, дикі звірі, кліщі, що розривають тіло, більше додають нам заохоти як страху. Обкинь мене зневагами, грози, роби що хочеш, ужий всеї твоєї власти. Однак нехай цісар добре те знає: ти не зможеш нас перемогти і підчинити своїм безбожним наукам, навіть коли б ти ще тяжчими грозив нам карами».

(Далі буде.)

Спогади нині вже покійного о. Янтуха Ігнатія Теофора, чину св. Василія Великого, василіянина Крехівського монастиря

ЗАГУБЛЕНІ В СНІГАХ

ПЕРШІ ЛАГЕРНІ РОБОТИ

Мене назначили на розкрижовку, тобто на різання дров, на стосові виміри. Тяжко-важко було. Зима, місяць лютий. Морози великі... На місце роботи далеко йти. Одягали нас у фуфайки і личаки на ноги. Бувало таке, що прієш, аж фуфайка мокра. А далі і замерзає, стає упруга як бляха. З кожним днем більше пухли ноги, внаслідок раптової переміни: з тюрми на свіже повітря. А дехто думав, що він так поправляється. Та що це?... Одного дня уголовники («шпана»), як ми їх називали приготовляють з дерева хрест. «Може хтось вмер!» подумав я. «Може на якусь могилу, або іншу пам'ятку поставлять його». А то ні. Два злочинці підходять до мене. Взяли попід руки і ведуть до хреста. Сам не знаю, що зі мною діялося. «Не йти, - значить відказатись від хреста?» Я рішив піти, здаючись на Божу волю. І мене смирно повели, а я і не опирався. Ішов як ягня на заріз. Поклали хрест мені на плечі. Я хрест поблагословив і поцілував. Довкола всі зареготали. Я подумав, що вони певно знають, що я священик, хоча нікому про те не говорив. Дали мені приказ довкола вогнища, яке палало, три рази обійти з хрестом. І так з хрестом (він був не легкий), я обійшов тіль-ки один раз. І от-от був би вже впав, але хтось, неначе Симон Киренейський Ісуса Христа, що ніс тяжкий хрест на Голготу за наші гріхи, мене підтримав...

І тепер, ко-ли розважаю про Хресну До-рогу Ісуса Христа, пригадую собі як я ніс хрест довкола багаття у лагері під насмішки і глузування людей. Це була для мене велика честь - нести хрест, подібно до Спасителя. А ввечері, в бараці знов несуть до мене хрест. Але, правда, вже не такий великий, невеличкий дерев'яний хрестик на шнурочку. Вкладають мені через голову на груди, та іменують мене лагерним архиєреєм». Дехто клякав і цілував мені руку. А все для насмішки, з іронією. Я все приймаю покірно, та став приятелем як для політичних в'язнів, так і для уголовників.

Правдиво сказано, що покірне телятко дві корови ссе. Бог гордим противиться, а покірним дає благодать.

СПОГАДИ З ДИТИНСТВА

Багато дечого собі пригадую з дитинства. Як маленькі цеголки випалював, як сніпки робив з трави і укладав в полукіпки, або

бавився піском. Приємно згадувати в старості дитячі літа і то навіть найменші подробиці. Вже не раз я чув від старих людей і сам на собі переконався, що те, що було вчора-передвчора скоро забувається, навслідок склерозу. А що в дитинстві було, нераз в понайменших подробицях пригадується.

о. Ігнатія зустрічають в Крехові після лікування в Римі

Не раз брав хліб, краяв його на частиці, клав на столі, щось відспівав, благословив і з великим пошануванням споживав. Бувало таке, що давав шлюби малим дітям-подругам. Серед веселих криків співав, гомонів, тощо.

Та коли підріс, був вже на мене наложений родичами обов'язок виганяти на вигін і пасти свині. У нас була тоді величезна свиноматка, і 15-ть поросят. Свиноматці я часто підкидував хліба, кусні яблук, грушок, тощо. За це я не мав жодного страху, хоч яка вона була велика, а я малий. Вигін був досить далеко. На вигін треба було підганяти по дорозі батіжком. Але з вигону додому не було жодних труднощів. Бувало так, що неначе верхи на коні я їхав собі верхи на свині, держачись за її вуха, щоб не впасти, а поросятка за нами бігли позаду, весело поквікуючи-похрунькуючи, підібгавши під себе закречені, маленькі хвостики. Сміху тоді було повні міха.

Одної днини викликали до школи мого тата. Там був з'їзд районних вчителів. Довго були тато, та ще якісь газди на нараді. І ось минуло дві години... Коли я стояв в задумі над своїм стадом, попасаючи його, нараз вертають тато зі школи, по-святочному вбрані, та й кажуть до мене: «Ну, синку, кажуть пани-професори, щоб тебе дати до повітової школи. Будеш вчитися на пана».

За кілька днів мене відвезли до Камінки-Струмілової. Дуже приємно згадую сільську і міську школи. Сповнилися мої мрії, бо я любив вчитися. Приємно згадую як приїжджав на вакації і попасав корови, коні, свині вже встидався пасти, хоч це були найкращі хвилини мого життя дитячі роки, коли я пас свині.

Боже провидіння так зарядило, щоб я став пастирем овечок Божих. Трафлялися, правда, між нами і «свині», але я з Божою поміччю давав собі раду і з ними.

50 років минає уже у січні 1993 р. від висвячення мого на священика, - тобто єпископського рукоположення, у Соборі Святого Юра у Львові.

Багато за ці роки, бувало пригод на ниві Божій, багато терпінь, досвідів. Служив я в різних монастирських і сільських церквах, а то і в катакомбному підпіллі, переживав і тюрми (у Львові та в Івано-Франківську), перестерпів в'язничні табори, й слава Богу, в католицькій Христовій вірі видержав, і є в Бозі надія, що видержу до кінця до смерті. Хоч несу тепер важкенький хрест, майже повної сліпоти.

Так Господь допускає, хай же діється воля Божа. Немає чого нарікати, бо є за що, і за кого терпіти і надолужувати нашому Спасителеві за гріхи. Ми повинні бути за все Богові вдячні, і «то чи в щасті, чи в недолі співати пісню любові, хоч і до ока тиснесь сльоза...» Як співається в одній християнській пісні.

Бо Господь наш Ісус Христос каже всім веселитись: «Радійте й веселіться, бо велика нагорода ваша в небі!» Тому ми про небо, яке нас жде, через всі хрести і терпіння завжди маємо думати і розважати. Амінь.

(Далі буде.)

Отці Василіяни
Духовні Провідники Реколекцій

Продовжуючи святі і славні традиції Чину Святого Василія Великого, який віддавна славиться своїми місіями і реколекціями, Отці Василіяни Галицької Провінції ЧСВВ за цей рік давали реколекційні науки різним чоловічим і жіночим монашим спільнотам:

о. Василій Мендрунь Духовний Провідник Сестер Служебниць НДМ дав реколекції з 26.07 по 30.07 Сестрам ЧСВВ у Брюховичах, присутні приблизно 35 Сестер; з 13.09 по 17.09 Отцям Студитам у Яремче, присутні 36 Отців і Братів.

о. Іван Новак Духовний Провідник Сестер Йосафаток дав реколекції з 18.10 по 24.10 Отцям Василіянам у Гошеві, присутні 18 Отців; з 25.10 по 31.10 Отцям Василіянам у Гошеві, присутні 16 Отців і Братів; триденні реколекції у другій половині листопада Сестрам Йосафаткам, присутні 16 Сестер; з 07.12 по 10.12 Контемплятивним Сестрам Василіянкам у Брюховичах, присутні 12 сестер.

о. Йосафат Глуховецький - Духовний Провідник Сестер Згромадження Пресвятої Родини.

дав реколекції з нагоди монаших Облечин з 01.07 по 04.07 Сестрам Пресвятої Родини у Ходорові, присутні 4 кандидатки; з 29.07 по 01.08 з нагоди складення перших монаших Обітів Сестрам Пресвятої Родини у Бібрці, присутні 11 Сестер, з 15.12 по 18.12 Сестрам Пресвятої Родини у м. Чорткові, присутні 21 Сестра і Кандидатка, з 23.12 по 26.12 1993 р. Сестрам Пресвятої Родини у м. Долина, присутні 22 Сестри.

о. Августин Діткун Місіонер з Бразилії.

дав реколекції з 10.07 по 18.07 Сестрам Василіянкам у Івано-Франківську, присутні 32 Сестри і кандидатки; з 15.09 по 21.09 Братам Василіянам з нагоди складання перших обітів, у Крехові, присутні 38 Братів, з 06.09 по 12.09 Братам Василіянам у Крехові, присутні 42 Брати; у другій половині вересня Отцям Василіянам у Гошеві, присутні коло 20 Отців.

о. Йосип Будай парох церкви св. Онуфрія у Львові

дав реколекції Сестрам Йосафаткам у Львові з 27.10 по 31.10, присутні 16 Сестер; з 13.11 по 17.11 Сестрам Василіянкам, присутні 20 Сестер, з 06.12 по 11.12 Сестрам Згромадження Пресвятої Євхаристії у Рудно, присутні 10 Сестер.

Інформпрес ЧСВВ при Видавництві «Місіонер» Отців Василіян у Львові

ОСНОВА І СУТЬ ПОЧИТАННЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ

«Любім Ісуса» книжка до набоженства на перші п'ятниці, або перші неділі місяця. Списав о. Арсеній Лозинський, ЧСВВ, Жовква 1908 р.

Вступне пояснення

Велика це для нас слава і щастя, що Господь і Бог наш Ісус Христос дозволяє нам Себе любити, підпускає нас до Своєї приязні (Йоан 15,14). Бути приятелем земного царя є для людей чимсь великим; що ж сказати про любов і приязнь Божу для людини. Майже годі зрозуміти, як то може бути, щоби мізерний і грішний чоловік смів говорити до Бога: «Мій Боже, мій приятелю і любимче, я Тебе люблю». А однак Бог не лише дозволяє Себе любити, але конче того жадає. Він сотворив у нас серце, спосібне до любові, і любові серця від нас для Себе домагається. Що більше! Страшною карою грозить кожному, хто його не любив би. Св. Павло виразно пише: «Коли хто не любить Господа Ісуса Христа, нехай буде проклятий». (I Кор. 16,22).

І хто ж не любив би любого Ісуса? Як кожне правдиве добро заслуговує на любов, то тим більше треба нам любити джерело всього добра, яким є Ісус. В ньому вся красота, вся доброта, милосердя, ласки, де лиш яке добро або красота є на світі, то все від Нього.

Та годі нам тут виписувати всю доброту нашого Спасителя; раз, що це неможливе для людського розуму, а опісля, що не стало би нам місця на це; ми лиш пригадаємо деякі хвилі з життя Господа нашого Ісуса, щоби бодай трошки приглянутися Його любові.

Підімо до Вифлеємського вертепу і пригляньмося тій маленькій Дитині, що бідненька лежить на сіні. Хто ця дитина? Це Бог правдивий, що взяв на Себе подобу мізерного чоловіка, найбіднішого слуги. А навіщо? Лиш на те, щоби ущасливити тебе, чоловіче... Ця Дитина любить тебе і терпить за тебе, щоби ти не терпів.

Хочеш ще краще пізнати любов Ісуса до тебе, - стань під хрестом на горі Голготі. Приглянься до того чоловіка, що конає в страшних муках на хресті серед двох розбійників. Опущений від усіх, збитий, скатований, опльований, поколений висить, висить нагий між небом і землею, і серед наруги та насмішок від своїх ворогів очікує смерті. Хто цей Чоловік і за що так страшно терпить? То Бог твій, Ісус, тебе виручає і Сам за тебе терпить. Щоби ти був щасливий, Ісус стає нещасливим; щоби ти був багатим, Ісус стає убогим; щоби ти навіки жив в розкошах в небі, Ісус серед терпінь конає на хресті. Чи не заслужив собі Ісус, щоб ти Його цілим серцем полюбив?

Накінець, стань, чоловіче, в церкві перед кивотом і запитай, хто це в тім кивоті цілий день і ніч перебуває? Віра свята каже тобі, що то Ісус, твій Бог і Спаситель. Чого ж Він тут такий самітній? З любові до тебе, чоловіче. Приятель хоче завжди бути коло приятеля; тому Ісус, твій приятель, зостає в тім кивоті, щоби з тобою поговорити, тобі допомогти, тебе стерегти, тебе навіть живити, годувати, за тебе Вітцю Небесному жертвуватися, а накінець запровадити тебе до вічного щастя. Так-то любить тебе Ісус!

Отже цілком справедливою є річчю, щоби і ми полюбили Ісуса, за любов віддали любов, за серце віддали серце. Любім Ісуса!

З любов'ю Христовою якнайсильніше лучиться набожність до Серця Христового, а властиво є воно виразом тої любові і заохотою до неї. Кожна любов щира і правдива так є злучена із серцем, що не можна говорити про любов, не згадуючи того слова «серце». Це зовсім річ відома з нашого буденного життя. Ніхто не скаже до свого ворога: «Ти - моє серце»; але мати, коли з любов'ю кличе свою дитину до себе, цілком природно каже: «Ходи сюди, моє серденько». Або коли хочемо собі когось з'єднати і певніше від нього отримати якусь ласку, то інакше не скажемо, як: «Відкликуюся, мій пане, до вашого доброго серця». Певно, що ніхто в тих і подібних словах не розуміє того куска тіла, що зветься серцем, але цілу особу, до якої говорить; цим виявляє також любов до тої особи.

Так, коли прийшлося заложити братство, що пригадувало би людям безконечну любов Ісусову, величало би ту любов і відплачувалось би за неї взаємною любов'ю, то кращої назви для цього братства не можна було знайти, як Братство Серця Ісусового. А що дияволові, тому великому ненависникові Ісуса, а також і людям, що люблять лише себе, а не Бога, не на руку таке братство, то вони зараз вчепилися того слова «серце» і понавидумували на нього не знати які несенітниці. Вдають дурних, що буцім-то вони нічого не розуміють, або й не розуміючи, насміхаються зі всього. До всіх тих людей можна прикласти слово св. Апостола Юди Тадея: «Вони те, чого не розуміють, зневажають» (1,10); або і ті слова св. Павла (I Кор. 2,14): «Тілесна ж людина не приймає того, що є в Духа Божого, бо воно їй є глупотою; і не може розуміти, бо воно духовно пояснюється».

(Далі буде).

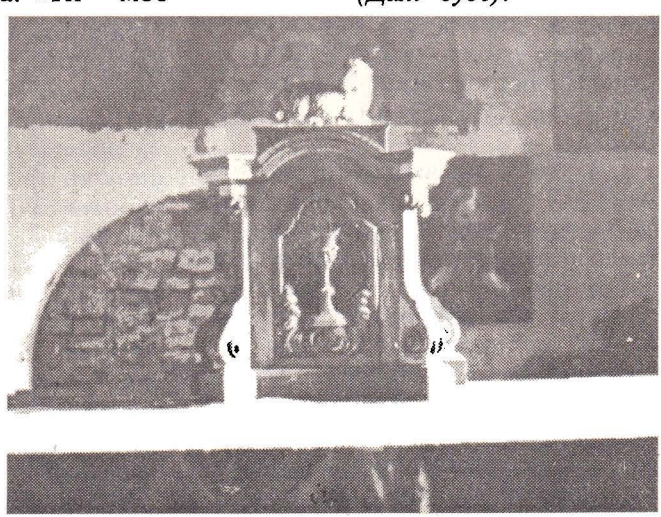

РОЗМОВА МАМИ З ДИТИНОЮ

ПРИГОТУВАННЯ ДО СВЯТОЇ ТАЙНИ ЛЮБОВИ

Дитина:
Розкажи мені, мамусю,
Про маленького Ісуса,
Що в Кивоті проживає
І до мене прийти має.
Мама:
Святий Кивот - це хатинка.
В ній маленький Ісус
Там живе дитинка,
Ще між нами тут лишився
І під видом хліба скрився.

Лежить хлібчик в гарній чаші,
Але хоче в серця наші
Якнайшвидше загостити,
Щоб собою нас кормити.

Біла, ніби сніг, частичка,
Така мала - невеличка,
Та в ній Боже Серце б'ється
І до наших сердець рветься.
Д:
Мамо, а чому Ісус укрився
Та й в хліб білий замінився?
Ісус гарне небо має,
Чого ж його покидає?
М:
Ісус дуже людей любить
І за ними сильно тужить.
А малих дітей серденька
Понад все Йому миленькі.

Бо маленьких діток душі,
Як квітки, ясні пахучі,
Ісус хоче з ними жити,
Хоче правди їх учити.
Хоче, щоб в дітей маленьких
Були чистії серденька,
Щоб з них стали чесні люди,
Щоб позбулись своїх блудів.
Д:
Мамо, що мені діяти,
Щоб Ісусика прийняти?
Моє серце вже радіє -
Хоч не все ще розуміє!
М:
Чисте серце, як сльозинка,
Мусить мати та дитинка,
Що Ісуса прийме Тіло,

Котре так за нас терпіло.

Ісус у вертепі народився,
Холод - голод натерпівся.
За добро, за Його чуда
Розіп'яли Його люди.

На хресті Ісус в любові
Дав останню краплю крові,
Щоби нас з гріхів звільнити
Дав Себе на хрест прибити.
Д:
Як Ісус прийде в серденько
Я прийму Його гарненько,
Скажу Йому: Будь зі мною,
Бо я тужу за Тобою.
М:
Поки стріне тебе щастя
Перше у житті Причастя

Мусиш бути дуже чемний,
Чистий, добрий і приємний.

Думай часто про Ісуса,
Хай Його до сліз зворушать
Молитви твої діточі
І невинні чисті очі.
Жалуй щиро за всі блуди,
Скажи Йому: «Більш не буду».
Бо найбільш болять Ісуса
Бридкі гріхи в дитячих душах.
Д:
Добре мамо, більш не буду,
Встану скоро з своїх блудів.
Буду добрий - як Ангелик,
Щоб Ісус мій був веселий.
М:
Більш, як батька, рідну неньку
Хай твоє мале серденько
Над усе Ісуса любить
І вірненько Йому служить.

Якнайбільш бажай Ісуса,
Бо Він хоче в чистих душах
Як приятель вірний жити,
Своїм Тілом їх кормити.

Ніхто більше в цілім світі
Так не любить малі діти,
Як Ісус Христос Спаситель,
Усіх людей Відкупитель.
Д:
О, навчи, навчи ще, нене,
Як прийде Ісус до мене -
Що мені Йому сказати,
Та як Його привітати.
М:
Мама тебе гарно вмиє,
Сорочинку нову вшиє,
В новий одяг тебе вдягне,
Бо ж тобі лиш щастя прагне.

Як Ісус ввійде в серденько,
Будь тоді дуже тихенько,
Хай душа тоді вважає,
Кого в серці вона має.

Слова: «Господь мій і Бог мій»
Нехай уста повторяють,
Серце, розум, ціла душа
Хай Ісуса прославляють.
Д:
Що за щастя! Що за щастя!
Це моє святе Причастя!
Я вже тепер буду знати,
Як Ісуса прославляти!
М:
Дякуй Ісусові за все,
За те, що полюбив тебе.

Подякуй Йому за любов,
За Його Тіло, святу Кров.

Подякуй Матінці Христа.
Марія - Діва Пресвята
Між діточок своїх прийде,
Під свій Покров тебе візьме.

Радій із Ангелом своїм,
Співай подяки щирий гімн.
Дякуй Христові і проси,
Щоби тебе не опустив.
Д:
Мамусю моя дорога,
Я вже любитиму Христа,
Я розумію що це гріх.
Провин стидаюся своїх.

Я обіцяю свято жити,
Много трудитись і терпіти.
Я хочу скоро в небі бути,
Я хочу щастя осягнути.

Я чую серцем, що Ісус
Живе для наших тільки душ.
Я вірю в Його Тіло й Кров,
Я вірю у Його Любов!
Разом:
Ми ж своє тіло, кров, життя
Жертвуєм також для Христа.
І хай Причастя це святе
З Христом з'єднає нас на все!
Мама:
Бог мені дав тебе, дитя,
І я Йому даю знова
Тебе, себе і нас усіх
Хай прийме за дітей своїх.

Відповіді на кросворд подані в минулому номері:

1. Алилуя.
2. Ісуса.
3. Жертва.
4. Вірую.
5. Причастіє.
6. Євангеліє.
7. Амінь.
8. Священик

ЛІТУРГІЯ - сл. грецького походження. Означає спільну службу, під час якої люди збираються на спільну молитву.

Дорогі читачі!

МІСІОНАР – роз'яснює кожного місяця місячне наміреннЯ.

МІСІОНАР – подає актуальні статті на релігійні теми.

МІСІОНАР – інформує вас про події в житті церкви.

МІСІОНАР – боронить справи католицької церкви.

То ж усі читаймо журнал "МІСІОНАР"